

for Samfundet og bedre bevare den Plads i Livet de have — — — o. s. v.

Elskværdigere Udtalelser kan man vist ikke finde af en Modstander af Kvindens Valgret! Det er vist nok disse Ord, der gennem „Politiken“ og et finsk Blad (der i fuldt Alvor har optaget „Politiken“s spøgfulde Artikel uden at sætte det oprindelige Forfattermærke under) har været den ganske uskyldige Aarsag til alle de Misforstaaelser, der senere er opstaaet.

Vore Børn.

Der er mange ulykkeligt stillede Børn herhjemme, og der gøres fra ikke saa faa Sider en Del for at hjælpe dem. Jeg vilde gerne fortælle lidt om et meget beskeden Foretagende i den Retning for at faa mange af Bladets Læsere til at støtte det.

Karen Mortensen, som fra sine Foredrag er kendt i adskillige af „Dansk Kvindesamfund“s Kredse, er opvokset i smaa Kaar og har altid kun havt lidt at virke med, men hun har gerne villet gøre noget for andre, og da mest for Børn og helt unge. Og trods egen Fattigdom har hun opdraget et Par Børn, som nu er voksne, skikker sig vel og sørger for sig selv.

K. M. fik sig for nogle Aar siden ved Venners Kaution et lille Hus i Rander Væde her paa Fyn; men der er hvert Aar Renter at betale. Hun mener, at det er heldigst for hende at bo paa Landet, naar hun gerne vil opdrage nogle meget forsømte Børn, fordi hun der lettere kan faa passende Beskæftigelse til dem, idet de kan hjælpe hende med forefaldende Arbejde. Der hører en Frugthave til Huset, og hun har en Hønsesgaard, passer gerne et Stykke Røer for nogen i Omegnen og er ikke bange for at tage Haand i forskelligt Arbejde, der kan tilbyde sig. Hun har for Tiden to Børn at opdrage, en Dreng og en Pige, som nu er i 10—12 Aars Alderen. Og det er lykkedes hende at komme ud af det hidindtil, for hun er meget nøjsom; men tit kniber det, og den meste Hjælp, hun faar, er et Legat paa 40 Kr. til Pigen, og saa støttes hun af Venner her i Byen, saa hun fra dem i nogle Aar har kunnet gøre Regning paa 80 Kr. aarlig. K. M. forstaar sig paa at omgaas Børn, og enhver, der kender hende, vil vide, at hendes Gerning er værd at støtte, og hun vilde heller ikke gerne lade det blive ved disse to;

naar der gaar et Par Aar, skulde der jo i hvert Fald gerne komme andre, og vi ved alle, at der er nok, der trænger til at komme under en god, ældre Kvindes Indflydelse og Opdragelse.

Har De ikke alle Lyst til at yde noget, enten een Gang for alle eller — vel helst — et aarligt Bidrag, saa længe K. M. kan virke som nu?

Jeg spurgte forleden Dag K. M., om jeg maatte opfordre „Kvinden og Samfundet“s Læsere til at støtte hende.

„Kan det gaa an?“ sagde hun, „Folk kan let tro, at det, jeg har før, er noget stort, og det er det jo aldeles ikke“. Og det er rigtigt; thi Karen Mortensens lille Hjem er et meget beskeden Hjem, men det er et *Hjem* for de Børn, hun har opdraget, og for de 2, som er der.

Bidrag kan sendes til K. M. personlig, Adr.: Rander Væde, Holmstrup Station, eller til mig, og det vilde være mest økonomisk, hvis en paa hvert Sted, hvor der er Kredse, vilde samle Pengene og sende dem, for i Aar f. Eks. i April eller Maj Maaned.

8. Marts 1904.

Anna Lohse,
Kommunelærerinde,
Allégade Nr. 84, Odense.

Frue eller Frøken.

I svenske og tyske Blade diskuteres der om, hvilken Tiltaleform der er mest hensigtsmæssig overfor Kvinder. Enten, som det nu er, at den gifte Kvinde og Enker kaldes Frue, og den ugifte Frøken, eller at Fruetitlen gives til alle Kvinder, hvad enten de er gifte eller ugifte. Her hjemme i Danmark burde vi i det mindste komme saa vidt, at vi kaldte alle gifte Kvinder og Enker Frue og ikke som nu titulerede nogle Madam og andre Frue, ligesom nogle ugifte Frøken og andre Jomfru.

I England og Frankrig kaldes enhver gift Kvinde, hvad enten hun er Vaskerkone eller Grevinde: Missis eller Madam, og alle ugifte: Miss eller Mademoiselle. I den Henseende er der endnu stor Klasseforskel her hos os.

Men, hvor forskellig Opfattelsen af Betydningen af Kvindernes Benævnelse tidligere har været i Frankrig, derom fortæller en Artikel i et fransk Tidsskrift.

Under Statsforfatningen inden 1789, tilfaldt alle Kvinder: Mademoiselle, selv adelige Damer, som ikke havde andre højere